

Standard FCI Nr 80

GRYFONIK BRUKSELSKI

Standard FCI N° 81

GRYFONIK BELGIJSKI

Standard FCI N° 82

BRABANTCZYK

POCHODZENIE: Belgia

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA
25.03.2003

Użytkowość: mały pies stróżujący i do towarzystwa

Klasyfikacja FCI:

grupa 9 Psy Ozdobne i do Towarzystwa

sekcja 3 Małe Psy Belgijskie

nie podlegają próbom pracy

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: wszystkie trzy rasy (gryfonik brukselski, gryfonik belgijski i brabantczyk) pochodzą od małego, szorstkowłosego psa zwanego „Smousje”, którego można było odnaleźć w okolicy Brukseli od wielu wieków.

W XIX wieku wprowadzenie linii King Charles Spanieli w kolorze ruby oraz mopsów zaowocowało krótką, czarną sierścią i utrwaliło obecny typ rasy. Te małe pieski są bardzo czujne i były hodowane do ochrony powozów i walki z gryzoniami w stajniach.

W roku 1883 w Księgach Rodowodowych Św. Huberta- L.O.S.H zarejestrowano pierwsze gryfoniki brukselskie. Były to: Topsy (L.O.S.H. nr 163) i Foxine (L.O.S.H. nr 164).

Okolo roku 1900 rasa stała się bardzo popularna, podobnie jak i inne rasy, dzięki królewskiemu zainteresowaniu wykazywanemu przez królową belgijską Marie- Henriette. Wiele osobników zostało wyeksportowanych i pomogło rozprzestrzenić rasę i jej popularność.

WYGLĄD OGÓLNY: mały pies do towarzystwa, inteligentny, proporcjonalny, czujny, dumny, mocny, o prawie kwadratowej sylwetce; z mocnym kośćcem, ale równocześnie elegancki w ruchu i budowie; przykuwający uwagę swym prawie ludzkim wyrazem.

Obie rasy gryfoników są szorstkowłose i różnią się kolorem, podczas gdy brabantczyk jest krótkowłosy.

WAŻNE PROPORCJE: długość tułowia od przedniego punktu wyznaczonego stawem ramieniowym do najbardziej wysuniętego ku tyłowi punktu zadu powinna być jak najbliższa wysokości w kłębie.

ZACHOWANIE / TEMPERAMENT: zrównoważony mały pies; zwawy, dumny, bardzo przywiązany do swego właściciela, bardzo czujny. Nie lękliwy, ale i nie agresywny.

GŁOWA : jest najbardziej charakterystyczną i przykuwającą uwagę częścią ciała. Głowa jest dość duża w proporcji do tułowia i ma prawie ludzki wyraz. Szata gryfoników jest twarda, stojąca i zmierzwiona; dłuższa nad oczami, na kufie, policzkach i brodzie, tworząca obramowanie głowy.

OKOLICA MÓZGOCZASZKI: szeroka i zaokrąglona. Czoło wyraźnie zaokrąglone.

Stop : bardzo wyraźnie zaznaczony.

OKOLICA TWARZOCZASZKI:

Nos : czarny, osadzony na poziomie oczu. Cerata nosowa szeroka, z szeroko rozwartymi nozdrzami. Grzbiet nosa jest cofnięty tak, że profil utworzony przez brodę, nos i czoło stanowi jedną płaszczyznę.

Kufa: kufa wraz z nosem jest bardzo krótka; nie może przekraczać 1,5 cm. Prawidłowa kufa u brabantczyka wydaje się dłuższa ze względu na brak obramowania włosem. Mało zadarta kufa daje gorszy wyraz podobnie jak nos, którego grzbiet biegnie poniżej linii przeprowadzonej od dolnego kąta oczu; obydwie odchylenia stanowią poważne błędy.

Wargi: czarne. Górne i dolne wargi w ścisłym kontakcie i ściśle przylegające. Górne wargi nie tworzą fafli i nie zakrywają dolnych warg. Zbyt luźne wargi psują pożądany wyraz.

Szczęki / zęby: żuchwa jest wygięta ku górze, szeroka, nie zwężająca się i wystaje przed szczękę; cechą rasy jest przodozgryz. Siekacze górne i dolne powinny być ustawione równo, w linii prostej; linie górnych i dolnych siekaczy przebiegają równolegle. Pysk ściśle zamknięty, bez pokazywania zębów i języka. Szeroka i wydatna żuchwa jest nadzwyczaj ważna. Należy zwracać uwagę, aby unikać braków siekaczy.

Oczy: szeroko rozstawione, duże i okrągłe, nigdy wytrzeszczone. Brązowe, możliwie jak najciemniejsze. Oczy obramowane czarnym pigmentem i pożądane niewidoczne białkówki. Małe, owalne lub jasne w kolorze oczy stanowią wadę.

Uszy: małe, osadzone wysoko i w dostatecznej odległości od siebie. Uszy niekopiowane, noszone pół- uniesione i opadające ku przodowi.

Zbyt duże uszy są niepożądane, podobnie jak uszy załamane ku bokom głowy. Uszy kopiowane są spiczaste i stojące. Kopiowane i niekopiowane uszy są na równi dopuszczalne.

SZYJA: średnio długa; płynnie przechodzi w barki.

TULÓW: długość tułowia praktycznie równa jest wysokości w kłębie. Pies robi wrażenie małego, kwadratowego i mocnego.

Kłęb: lekko zaznaczony.

Grzbiet: prosty, krótki, mocny.

Lędźwie: krótkie i umięśnione, bardzo lekko wysklepione.

Zad: szeroki i płaski lub bardzo nieznacznie opadający.

Klatka piersiowa: szeroka, głęboka do łokci. Przedpiersie wyraźnie zaznaczone, co powoduje nieznaczne uwypuklenie profilu klatki piersiowej. Żebra dobrze wysklepione, jednak nie beczkowate, ale i nie płaskie.

Linia dolna: brzuch nieco podciągnięty, słabizny wyraźnie zaznaczone.

OGON: osadzony wysoko i noszony dość wysoko. Ogon, jeśli kopiowany, jest skracany o 2/3 długości. Ogon nie kopiowany jest noszony w górze z końcem ogona zwróconym w stronę grzbietu; jednak nie dotyka grzbietu, ani nie jest zakręcony. Ogon z natury krótki, lub złamany, lub zakręcony jest poważną wadą.

KOŃCZYNY

KOŃCZYNY PRZEDNIE:

wygląd ogólny : kończyny przednie równoległe o mocnym kośćcu, ustawione dostatecznie szeroko.

Barki: normalne kątownie obręczy barkowej.

Łokcie: przylegające do tułowia.

Nadgarstki: mocne.

Łapy: małe, okrągłe, nie skręcone na zewnątrz, ani do środka.

Ściśle zwarte palce. Zrosnięte palce są niepożądane. Mocne poduszki palców, tak ciemne jak tylko możliwe. Pazury pożądane czarne, lub możliwie najciemniejsze.

KOŃCZYNY TYLNE :

Wygląd ogólny: kończyny tylne o mocnym kośćcu, zupełnie równoległe, ich kątownie jest proporcjonalne do kątownia kończyn przednich.

Stawy kolanowe : wystarczające kątownie.

Stawy skokowe: dobrze kątowne, ani zbieżne, ani rozbieżne.

Łapy : podobnie jak przednie. Dodatkowe palce niepożądane.

RUCH: mocny, równoległy ruch kończyn z dobrą akcją kończyn tylnych. Mały wykrok kończyn przednich oraz inochód stanowią wadę.

SZATA**SIERŚĆ :**

Jakość szaty: gryfonik brukselski i gryfonik belgijski mają szatę szorstkowłosą z podszyciem. Sierść jest z natury szorstka, nieco falista, ale nie lokowata; jest trymowana. Aby ocenić strukturę szaty musi ona być odpowiednio długa. Zbyt długa szata psuje sylwetkę i nie jest pożądana. Jedwabista lub wełnista szata stanowi poważną wadę. Brabantczyk jest psem krótkowłosym. Szata jest ostra, płasko leżąca, błyszcząca, o długości najwyżej 2 cm.

Owłosienie głowy: u gryfoników dłuższa szata na głowie (broda i wąsy) zaczyna się poniżej linii nosowo- ocznej i rozciąga się od jednego ucha do drugiego, pokrywając kufę i policzki mocnym włosiem, który jest tu dłuższy niż na pozostałych częściach ciała. Nad oczami włosy muszą być dłuższe niż na innych partiach czaszki, tworząc brwi.

UMASZCZENIE:

gryfonik brukselski: rude, rdzawe; niewielka ilość czerni jest dozwolona w okrywie włosowej głowy.

gryfonik belgijski: czarne, czarne podpalane. Podpalanie musi być jednolite i wysycone w kolorze. Podpalanie jest widoczne na kończynach przednich, na łapach aż do nadgarstków; na kończynach tylnych na łapach, aż do stawów skokowych. Przechodzi dalej na wewnętrzną stronę kończyn. Jest również widoczne na klatce piersiowej, policzkach, nad oczami, wewnątrz uszu, poniżej ogona i dookoła odbytu. Kolor czarny może być przesiany rudo- brązowym;

jest to dopuszczalne choć preferowane jest umaszczenie czysto czarne i czarne- podpalane.

brabanczyk: uznane są umaszczenia takie same, jak u gryfoników. Występuje ciemna maska. Siwienie i szpakowatość maski u starszych psów nie powinny być negatywnie oceniane.

U wszystkich trzech ras pojedyncze białe włosy na klatce piersiowej są tolerowane, ale nie są pożądane.

WAGA:

waha się między 3,5 a 6 kg.

WADY: wszelkie odstępstwa od powyższych cech powinny być uznane za wady, których ocena powinna pozostawać w ścisłej proporcji do ich stopnia oraz wpływu na zdrowie i dobrostan psa.

WADY ELIMINUJĄCE:

- Temperament : agresja lub nadmierna bojaźliwość.
- Braki w pigmentacji nosa lub pigmentacja inna, niż czarna
- Stałe ukazywanie języka przy zamkniętym pysku
- Krzywa żuchwa
- Szczęka wystające przed żuchwę
- Jakiegokolwiek inne umaszczenie niż te, podane we wzorcu, takie jak szare, niebieskie- podpalane, brązowe- podpalane, umaszczenie wątrobowe
- Jakiegokolwiek biała łąta

Każdy pies wykazujący oczywiste wady fizyczne lub zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.

UWAGA: samce powinny mieć dwa normalnie wyglądające jądra, całkowicie opuszczone do worka mosznowego.